

За да си достигне повѣствованіе-то цѣль-тѣ, трѣбва да изражава сичко онова, кое-то умъ-тъ толкова скоро не може допълни. За това кога вѣтхпліе-то възбужда любопытство, то въ разликъ-тѣ, трѣбва да го възблагодари друго-яне занимателность-та ся изгубва, и расказваніе-то бива непълно.

Въ расказваніе-то има три пѣчта за забѣлѣваніе: *изнамѣрваніе-то, расположеніе-то и способъ-та да ся украсява дѣло-то,*

І. ЗА ИЗНАМѢРВАНІЕ

Кога-то прѣдмѣтъ-тъ е вѣтъхъ отъ нѣкожъ баснѣ, исторіѣ или прѣданіе, трѣбва да ся завардѣтъ взеты-ты мысли, и да ся неказва противно-то на онова, кое-то цѣль свѣтъ знае. Дѣйствително, кога нѣкой приказва и ся труди да принуди слышатели-ты си да вѣрвать за истенско оновѣ, кое-то не е, то тогава отива противъ цѣль-тѣ си.

Въ баснословны-ты исторически или по преданіе прѣдмѣты, възбраненіе-то не е удобно. При това расказникъ-тъ може да го представи съ едны шарове пріятны на дѣйствіе-то, дѣто ще произведе, безъ да поврѣди исто-то смѣщество на дѣло-то; а кога ся случать, нѣкой еажны прибавки, чрѣзъ въображеніе-то, трѣбва да ся поставять по ясно, за да ся потулять оныя, кои-то сѣ маловажны. Има прѣдмѣты, на които сичко-то е изнамѣрено и нѣма ничто основно: дѣлата, прибавки-ты, характери-ти, лица-та, още и имена-та сѣ на расказниково-то расположеніе; и понеже